

Hej,

Hoppas ni alla har och har haft en fin sommar.

Det är dags för dig att planera in den första höstaktiviten i USC nämligen det traditionella biobesöket hos Sven Omvik i Trosa den 1 september 2025

Vi börjar kl 1100 och efter filmen promenerar vi till Stadshotellet där vi beställt bord kl 1300 för lunch.

Filmen i år är en komedi, Konstbluffen, med utgångspunkt i devisen att "en död konstnär är en säljande konstnär".

En Konstförsäljare och hans socialt missanpassade vän Målaren gör en plan där de fejkar Målarens död och börjar sälja hans tavlor till spekulanter på konstmarknaden.

Filmrecension: Konstbluffen – med fingertoppskänsla för såväl det estetiska, det personliga och det konstnärliga

13 september, 2024 by [Linou Gertz](#)

Konstbluffen

Betyg 4

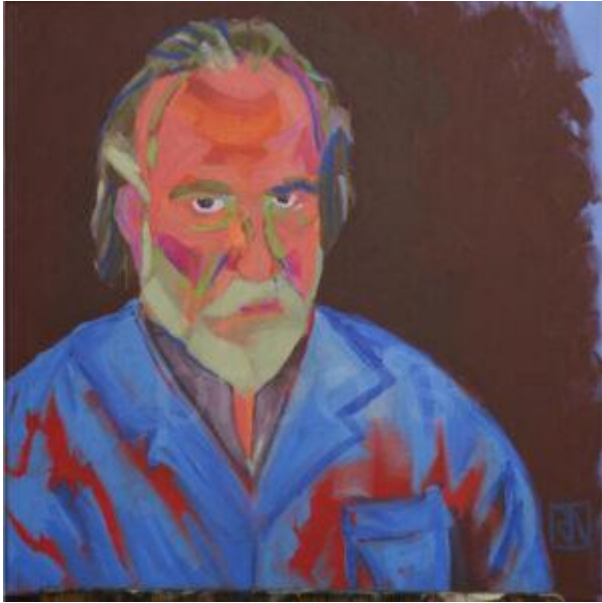
Svensk biopremiär 6 september 2024

Regi Rémi Bezançon

På ett franskt café träffas två vänner – en gallerist och ”hans” konstnär – och genast målas två vitt skilda karaktärer upp; den fjättrade och vältaliga säljaren, samt den mer introverte och deprimerade konstnären som inte vill ha med allmänheten att göra. Det är närmast klichéer och självklara uppdelningar som görs, men ändå känns det inte sökt eller opersonligt. Tvärtom är de väldigt levande och unika personligheter som visserligen vilar på igenkänningsbara karaktärsdrag men ändå är som livs levande karaktärer som hade kunnat vara medverkande i en dokumentär.

Dramat påminner nästan om en buddy cop-komedi där deras klaschande personligheter också är det som för dem samman och gör att de fungerar så väl tillsammans. Inte ens prat om död och depression blir för tungt och allvarligt utan mer skämtsamt, någonting som lockar till skratt utan att göra det alltför lättsamt helt utan tyngd. Det är en välbalanserad regi, skriven dialog och fint skådespelande som lyckas bära det, som en bricka med glas vin fyllda till ytspänningen utan att någonsin tappa en enda droppe. Därmed följer vi dramat, i väntan på att se om de någonsin tappar det och råkar spilla ut lite. Vilket aldrig riktigt händer utan fungerar genom hela speltiden.

Galleristen, som försöker hålla sin vän till konstnär som tycks ha passerat sitt bäst-föredatum som skapare aktuell, möts av ständiga utmaningar – oftast självskapade av den självdestruktive konstnären som sörjer sin sedan länge bortgångna fru genom att förstöra för sig själv och alla runtomkring sig. Han betalar heller ingen skatt eller hyra, vilket gör att han vräks och ställs mot en kall och hård verklighet som är lätt att vifta undan i teorin men inte lika i praktiken. Vilket han blir varse om. Men det är också i den nedåtgående spiralen som absurditeterna börjar och tar vid. Genom dark web och livsleda, diskussioner om skapande och lidande, om konstnärligt skapande som formulerande av det svåra men också ett sätt att förstå och hantera det, genom en briljant twist som ställer marknadskraftens logik om den döda konstnären som värdefullare vara än den levande – men också frågan om konstens personliga detaljer och historia är mer av värdet än vad den kan säljas för. Samt om det är värre att måla på uppdrag av företag än för egen skull.

Filmen har helt klart flera filosofiska dimensioner och perspektiv att begrunda, diskutera och levandegöra långt efter filmens slut. Vilket är passande då bra konst ofta kännetecknas så. Det är dock ingen svårförstådd film i varken form eller ämne så, utan bara en tänkvärd dramakomedi med viss absurda inslag och visst ställningstagande som tittaren lätt kan hänga med i, skratta åt, positionera sig med eller emot – utan att riskera att gå vilse i ett alltför introvert berättargrepp. Vilket både är till dess förtjänst och lite tapp av udd faktiskt; jag hade gärna sett lite mer konstnärligt drabbande bilder med kanske drömska inslag som komplement till skapandekrisen som också dryper över på deras bådas liv – och död.

Ett vanligt berättartekniskt grepp, i såväl kreativt skrivande som filmiskt berättande, är att inleda med en bild eller händelse som senare också väver samman berättelsen och det visuella på ett vackert och smart sätt. Här görs det med fingertoppskänsla för såväl det estetiska, det personliga och det konstnärliga. Allt som filmen varit och vågat blöda sig öppet för publiken går igen på ett väldigt vackert sätt som lämnar en nästintill för en stående ovation – men så lämnas en lite för upptagen med att skratta åt de galna vännerna som in i det sista käbblar om det kommersiellt gångbara kontra det personliga konstnärliga skapandet. Om det fina kontra det fula. Som livet.

Du anmäler dig/er genom att svara på detta mail senast den 18 augusti 2025

Först till kvarn. Vi har bokat 20 lunchplatser

Varmt välkomna

Birgitta, Arne, PO, Rune, Sivert & Åke